

Barnet

Lad de smaa Børn komme til mig! Marc. 10. 13-16.

WITTEBORG - SÖDER. ST. LOUIS

No. 3. }

Marts 1836.

{ 2. Aarg.

Peters Hundingslam.

(Slutning f. for. No.)

Men i hint vilde Bjergland var man udsat for andre Farer end de, som Vinterstormene og Snelavinerne foranledigede.

En bidende kold Dag i Februar, da Jakob var gaaet ned i Dalsen for at hobe Fødemidler, gik Peter hen i Hjøset for at melke sine Gjeder; men, da Kulden var saa stærk, havde han ikke taget den Lille med sig, derimod havde han svøbt hende godt ind i Sengklæderne og stillt hendes Kurveyugge nær ved Skorfstenen. Han havde ladet Døren til Hytten staa lidt paaklem, for at han kunde høre den lille Søster, hvis hun sfreg; thi Hjøset stodte næsten lige til Huset, og han kunde se Døren fra det Sted, hvor han sad og melkede.

"Men hvad er det!" udbrød Peter pludselig og for op fra Krakken, paa hvilken han sad, da han fik Die paa et Dyr, lignende en Hund, der netop løb ind i Hytten, og han skyndte sig afsted

for at se efter, at intet Ondt vederfores BARNET.

Han løb saa hurtigt, som han kunde, da han af Fodsporene i Sneen saa, at disse hverken vare af en Gjed eller af en Hund. Snart naaede han Hyttens Dør, som var bleven stødt mere op af Dyret, der netop var gaaet igjennem den. Hvor stor var imidlertid ikke Peters Skræk, da han fik se en stor Ulv, der plaget af Hunger var kommen ned fra de vilde Steder paa Fjeldet og havde voyet sig ind i en menneskelig Bolig — Noget, der sjelden hændte, undtagen i meget lange og strenge Vintre. Det skrækelige Dyr listede sig langsomt nærmere til Buggen, i hvilken den Lille slumrede trygt, saa vel indspøbt, at der kun saaes lidt af hendes runde Ansigt og en liden buttet Haand.

Gutten var greben af en heftig Skræk; thi han vidste, at han ikke havde Styrke nok til at maale sig med Ulven, som øieblikkelig vilde kunne strække ham til Dø-

den. Dyret befandt sig imellem ham og Buggen paa den Side, der var længst fra Isden, som det lig andre vilde Dyr ikke vovede sig nær til. For et Dieblit sølte Peter Lyft til at flygte og luffe sig inde i Hjøset — et Forsøg paa at frelse BARNET vilde ikke lede til Andet end til at dele hendes Skjæbne — men den trofaste, kjærlige, brave Peter vilde ikke forlade sit lille Lam. Var hun ikke bleven berøvet til hans Baretægt, til hans Kjærlighed — vilde han ikke hellere dø med hende end fly og overlade hende til den Skjæbne, der ventede hende.

Der var ikke stor Tid til at tænke; men alligevel for der i disse korte Dieblikke mange Tanker igjennem Peters Hoved. "Gud er Kjærlighed" kom ligesom en pludselig Straale af Haab, og "Gud frels os!" brød bønligt fra den forfærdede Guts Læber. Greben af en pludselig Indskydelse, sprang han nu henimod Skorstenen, paa hvilken der laa en halv opbrændt Grankvist, hvis ene Ende Flammen endnu ikke havde naaet. Guts ten greb Branden, der blussede med det klare, skarpe Lys, med hvilket tørre Grankviste brænde, og styrede med et Skrig henimod Ulven, der befandt sig paa den anden Side af Buggen. Han var næsten fortvivlet, da han gjorde dette vilde Angreb paa Dyret, og blev ligesaa forundret som glad, da Ulven, skræmt af Flammen eller af Skriget, gjorde omkring og flygtede ud af Hytten. Peter løb til Døren, som han luffede og laasede, derpaa faldt han paa knæ og takkede Gud, som havde frelst baade ham og hans dyrebare lille Søster.

Nu vaagne Marie, aabnede sine blaa Dine og strakte Armene ud til Broderen, der endnu skjælvede af Bevægelse. Han løstede hende op og kyskede hende ømt, og hans lille frelste Dindling blev ham endnu dyrebare end før.

Den Kjærlighed, som forenede denne Broder og Søster, blev endnu inderligere

i Aarenes Løb. Hvilken Glæde var det ikke for Peter, da Marie første Gang med vaklende Skridt kunde løbe i hans Arme, og en endnu større Glæde, da hun blev gammel nok til at forstaa Noget om Gud og Frelseren. Det Første, han lærte hende, var om Guds Kjærlighed.

Mange Aar vare forløbne, da Peter, som nu var bleven en vakkert, kraftig ung Mand, en smuk Sommerdag vandrede hjem med Marie, efterat have bivaanet Gudstjenesten i Kirken nede i Dalen.

"Åh, Peter!" raabte Pigen, "hvor vakkert talte ikke Præsten idag om vor velsignede Frelseres Kjærlighed til os, hans hjælpeløse Hjord, om hvorledes den gode Hyrde gav sit Liv for Faarene. Jeg tror ikke, Noget i Kirken bedre kunde forstaa denne Kjærligheds Storhed end din lille Marie."

"Og hvorfor det?" spurgte Peter.

"Fordi Ingen har seet større Beviser paa jordisk Kjærlighed", svarede Marie, idet hun med Æmhed trykkede Broderens Arm, hvortil hun støttede sig. "Jeg sagde til mig selv: 'Naar mit Hjerte føler en saa varm Taknemmelighed imod en Broder, som drog Æmsorg for mig, vaagede over mig og elskede mig, da jeg var et hjælpeløst Barn, naar min Sjæl bevæges ved Tanken om, at han vovede sit Liv for at frelse mig, naar jeg føler, at jeg hellere vilde dø end miste denne Broders Kjærlighed — hvilken langt større Glæde skulde det ikke være for mig at tjene ham, som isjænkede mig Peter, hvor høit bør jeg ikke elske den himmelske Hyrde, som ikke alene v o v e d e, men h e n g a v sit Liv for sine Faar.'"

"Ja sandelig, Gud er Kjærlighed," sagde Peter med lav, ærefrygtsfuld Stemme.

Maries blaa Dine vare dunkle af Taarer; men det var ikke Sorg, der havde fremloftet dem, og hun tilsoiede mildt: "Åh ja, og vi elske ham, fordi han elskede os først."

Fädrenes Hjerte omvendt ved Børnene.

I en Menighed i Schweiz, som Gud har velsignet med en from, i hans Tugt og Naade staaende Præst, havde Banden og Sværgeren, Misbrugen af Guds Navn i faare høi Grad grebet om sig, dengang Pastoren under Bøn og med Tillid til Gud tiltraadte sit Embede. Præsten talte herimod med Alvor og Eftertryk fra Prædikestolen. "I dette hellige Navn," saa talte han, "ligger der saadanne Kræfter, at, naar vi bruge det i Bønnen paa den rette Naade, blive Himmel og Jord derved bevægede, Hjerter grebne og de allerede i Død Sovende paany belivede. Misbruge I dette store Navn, saa berøve I det for Eders Hjerter og Eders Tunge de Himmelskræfter, som det kunde have for Eder, ja den eneste Livets Kilde og Brønd, der herude er Eder givet, forgive I for Eder. Thi denne (om den bliver rettelig brugt) velgjørende, altbelivende Tid bliver ved Misbrugen til en alfortærende, frygtelig Flamme, som i al Evighed ikke udslukkes." — Ved enhver Leilighed talte da den kjære, fromme Pastor snart saaledes, snart anderledes imod hin indgroede Vanesynd. Alle hans Ord syntes ikke at frugte noget. Da gik han hen i Skolen til de smaa, uskyldige Børn. Disse forestillede han den store Synd at bande, at sværge, at misbruge Guds Navn, i dens hele Ufskyelighed saa klart, saa indtrængende, saa enfoldigt, at Børnene bleve ganske alvorlige og bevægede. Og hvad skete nu? Naar Børnene i Hjemmet hørte deres Fader eller Bedstefader eller endog Moderen misbruge det store Navn, forstræffedes de og sagde bedende: "O Fader, o Moder, gjør dog ikke dette; thi det er stor Synd, og Gud vil straffe det." — Dette hjalp. Nogle Gamle sagde: de vare blevne rørte ligesom af Tordenen, da de af deres uskyldige Børns Mund

hadde faaet hørt en saadan Vebredelse, endnu mere indtrængende og bevægelig, end Præsten havde givet den. Fra den Tid af var i kort Tid Banden og Misbrug af det hellige Navn ganske udryddet af denne Menighed. Det var i den Grad paafaldende, at, naar Bønderne fra hin Landsby stode paa Stadens Torv, dreve Bønderne fra andre Menigheder deres Spot med dem "disse Klausnere og Jausnere," fordi de aldrig, efter hine Distrikters slemme Vane, bandede mere. Dette var forøvrigt den første Begyndelse til hin høiere, altgjennemtrængende Livsbevægelse, som snart efter bemægtigede sig hele denne Menighed.

Bed denne Anledning falder det Redskriveren af denne Fortælling ind, at en vis Præst, som han ogsaa af Person kjender, paa en lignende Naade søgte blandt sin Menighed at udbrede en Oplysning, som han ikke just saa ganske uden videre vovede at byde de Gamle, idet han i Skolen betog Børnene Troen paa Guds Ord og den hellige Skrift og gjorde den latterlig. Menigheden er vel, siden han og hans Ligesindede virke i den, med Kampeskridt gaaet Fordærvelsen og den indre Død imøde; men Børnene havde stedse atter forglemt det, som Præsten sagde dem, og overhovedet Ingen ting hjembragt af hans Undervisning undtagen Modvillie imod alt Alvor og al Sandhed. Siger man derimod til Børnene et virkelig guddommeligt Ord, fortæller man dem Guds store Gjerninger blandt Menneskene, saa bliver det staaende fast i dem, saalænge de leve. Og om det ogsaa bliver misbrugt og overstrømmet af meget Andet, saa kan det dog ikke blive tilintetgjort; thi det er Guld; det rustet ikke. (Schubert.)

Menighed. "Men hvor skident Alt er hos dig, min Gut, — og hvorledes ser du vel selv ud! Det Gæste, som er rent her, er dit Haandklæde."

Den lille Skolemester

er trods sine Brilller, sin Stof, sit strenge Ansigt og sin bydende Kommando dog ikke istand til at holde god Orden i Skolen. Selv kan han ikke sine Sager godt

nok, men maa se mere i Bogen end paa sine Elever, og det gaar da ikke videre rart med hans Examen.

"Guds Ord er levende og kraftigt." (Ebr. 4, 12.)

Den tydske Præst E. H. Caspari fortæller i sin Bog "Billeder af Livet" følgende sandfærdige Tildragelse, der kan tjene som et blandt de mange Beviser paa Sandheden af ovenstaaende Bibelord.

En fattig Gut blev paa en ukristelig Maade opdragen af sine Forældre. Naar de andre Børn gik til Skolen, maatte han undertiden vogte Kreaturerne, lærte hverken at læse, skrive eller bede, og da han var bleven voksen, kunde han Intet af Guds Ord uden dette ene Vers af Apostelen Pauli første Brev til Timotheus, 1ste Kap. 15de Vers: "Det er en troværdig Tale og aldeles værd at annammes, at Kristus Jesus kom til Verden for at gjøre Syndere salige, iblandt hvilke jeg er den første." Dette Skriftsted havde han en gang maattet lære i en Katekisation.

Da han var voxet op saaledes og ikke havde lært Andet end at opføre sig som en Fuglereder, lægge Snarer for Harer og fiske i Bækken, sluttede han sig til en Dyvebande, med hvilken han tilsidst blev fængslet. I Begyndelsen tog han sig ikke synderlig nær heraf; men da Dommen

faldt, og han skulde hænges tilligemed sine Staldbrodre, da faldt en stor Forskrækkelse for Gud paa ham. Han vilde ikke modtage nogen Trost, men skreg Nat og Dag, at nu maatte han fare til Helvede, og vilde aldeles fortvivle.

Åf en Hændelse, som man siger, hørte han en Dag Bagmesteren gaa forbi sin Dør med en Fremmed og sige: "Derinde sidder ogsaa en af de stakkels Syndere, som nyligen fængsledes og om kort Tid skal aflives."

Bed at høre det Ord "Syndere" randt ham ihu det Bibelsprog, som han havde lært i sin Ungdom: "Det er en troværdig Tale og aldeles værd at annammes, at Kristus Jesus kom til Verden at gjøre Syndere salige," og han tænkte: "Er jeg en Synder, saa maa Jesus være kommen for ogsaa at gjøre mig salig." Jo længere han tænkte derpaa, des heftigere blev hans Hjerte bevæget. Han var tilmode, som om han fra sin mørke Celle paa en Gang saa et klart Dagslys. "Denne Jesus," tænkte han, "vil jeg lære at kende!"

Strax beder han Sjælesørgeren besøge sig, hører med bevæget Hjerte hans Ord,

kommer til sand Bod og Bedring og vil nu gjerne dø i Troen paa sin Frelser, og idet han anvender de Dage, han har igjen, til Bøn og Guds Ords Hørelse og Betragtning, beder han Sielsesforgeren, at han, naar han skal stige op til Galgen, endnu en Gang vil tilraabe ham det hære Bibelsprog.

Da Hertugen, der var den ovennævnte Fremmede, som Vagtmesteren havde ført omkring i Fængslet, fik Underretning om

Sagen, lod han af Hensyn til den Ungdomsalder og grove Bankundighed, i hvilken det stakkels Menneſte havde syndet, Raade gaa for Ret, og førte ham som Tjenestdreng til et affides Gods, hvor han begyndte en stille, Gud velbehagelig Vandel, kjøbte med Tiden en liden Eiendom og døde i en høj Alder med Lov og Pris til Gud, som paa ham havde aabenbaret sit Ords levendegjørende Kraft.

Karl og Karo.

Det er saa langsomt for Karo stedse at staa bunden ved Huset. Han har længe nok staaet der og seet Hønsene plukke Korn i Gaarden og jage hverandre rundt og hort Gjøssene suadre, hvad dog Ingen forstaar. Med det ene Die se de stedse efter, om der ikke ogsaa findes Noget for dem. Ratten sidder helst i Solen paa Kjøkkentaget, og den er ikke nogen god Kammerat for Noget. Med hvem skal Karo lege?

Da kommer Karl fra Skolen, og Karo mærker det strax og begynder at gis og springe hid og did. Karl maa da løse den, og saa fare de rundt sammen til stor Forstrækelse for Høns og Gjøss. Kun Ratten sidder rolig paa Taget og synes vel, det Hele er naragtigt. Da de komme ud til Dammen, er Svanen glad over, at Karl holder Karo saa godt i Lænken.

Madagaskar.

Madagaskar er en Ø, der er større end Norge og ligger i sydøst for det afrikanske Fastland. Den besøgte ikke af Europæere førend for ca. 300 Aar siden; dog var den længe i Forveien kjendt af andre Folkeslag, blandt hvilke Morerne og Araberne en lang Tid havde drevet en betydelig Handel paa Den. Landet nærmest Havet er lavt og sumpet, men det hæver sig gradvis opad; snart støder man paa store Skovstrækninger; i Midten af Den er Landet høit og Klimatet behageligt.

Folket tilhører forskjellige Stammer, der tilsammen udgjøre en stor Nation. Denne bestaar hovedsagelig af to Folkeslag, af hvilke endel ere sorte med Ansigtssdannelse, der ligner Negernes; de øvrige have brun Hud. De sidste høre til Hova-stammen, der udgjøre en højere Klasse, som behersker hele Den.

Madagaskerne omtales af Reisende som meget høflige og forekommende. En,

som har boet iblandt dem, skriver: "De ere meget artige, have en behagelig Maade at te sig paa og ere i det Hele taget meget forskjellige fra andre Folk. Om man ser en Bekjendt staaende ved Døren af et Hus, man skal gaa forbi, skulde det være meget uhøfligt, om man fortsatte sin Vandring uden at sige: "Tillad mig at gaa forbi, Herre?" Svaret lyder da: "Vær saa god, min Herre, fortsæt." Standser man, følger i Almindelighed saadanne Spørgsmaal og Lykønskninger som disse: "Hvorledes lever min Herre? Hvordan staar det til? Maaatte min Herre leve længe og opnaa en høj Alder!" Man reiser i dette Land i Almindelighed i Paalankin, en Slags Bærestol.

Madagaskerne føre en meget tarvelig Levemaade. Et Maaltid paa Formiddag og et andet ved Solnedgang er Alt, hvad de fortære, og da er Ris deres almindelige Næring.

Klædedragten er meget simpel. Det varme Klimat gjør den europæiske tæt tilsluttende Klæde dragt uhensigtsmæssig, derfor er Madagaskerne i Almindelighed klædt i vide, løst hængende Klæder. Dronningens Soldater have Halmhatter paa Hovedet, ellers gaa de uden Hovedbedækning med opkruset eller flettet Haar. De, som regne sig til de Bedre, klæde sig i Skjorter og Bentklæder af Bomuldstoi og et Slags Kappe af fin Kalliko, der undertiden er kantet med fire Rader Baand af forskellige Slags Farver, og som udmærker dem, der høre til Hovaernes Stamme.

Kvinderne i de lavere Klasser bære omkring Livet et langt Stykke Tøi, der rækker lige ned til Fødderne. Alle med Undtagelse af de allerfattigste have desuden et langt Klædningsstykke af et Slags lyst rudt Tøi.

De madagaske Kvinder, fra Dronningen og lige ned til den fattigste, kunne spinde og væve. De tilvirke Klæder af Hamp, Bomuld og Silke og forstaa med

stor Dygtighed at gjøre dem baade stærke og vakre. Kvinderne bære sine Børn enten paa Hosterne eller paa Ryggen. Naar disse ere blevne voksne, give de ialmindelig sin Moder en Penge, som kaldes "Ryggens Vællugt," der skal tjene som et Erkjendtlighedstegn for den Tid de bleve opfostrede og baarne paa Moderens Ryg. Børnene synes meget om en Slags Leg, der bestaar i at kaste i Veiret en Delkiselstene, som de siden lade falde dels paa Ryggen, dels paa Hænderne, ofte flere Gange uden at eneste falder til Marken. De lege desuden Bold og sende store Drager i Luften.

Folket besidder stor Dygtighed i at forarbejde Metal, væve sine Tøier af Silke og Bomuld. De syse desuden med Guldsmed- og Juvelerarbejde. De ere store Kunstnere i Kurvffletning, og paa Hus, Baade, Vaaben og Værktøi udføre de de fortræffeligste Udffjæringer og have en saadan Evne til at efterabe, at de i den sidste Tid have arbejdet gode Orgeler og have lært sig at spille baade Violin og Blæseinstrumenter. I det Hele taget ere de det mest interessante Folk, man kan tænke sig. For omkring 50 Aar tilbage vare de Alle Afgudsdyrkere, men under Kong Madamas Regjering fik Missionærerne Tilladelse at virke blandt Folket. Kristelige Bøger bleve udbredte, og der blev oprettet mange Skoler for Børnene. Efter 8 Aars Regjering døde denne Konge, og strax søgte den hedenste Dronning, som overtog Regjeringen, at gjøre Ende paa al Kristendom ved en blodig Forfølgelse. Mange af Dens indfødte Kristne mistede sine Kjære og Eiendele; andre bleve belagte med tunge Kjæder og indesluttede i Fængsel eller gjordes til Slaver for Livstid. Flere gjennemboredes med Spyd, eller dræbtes med Forgift.

Kasalama (Navnet betyder "Fred") modtog Livets Ord og bekendte sig at være en Jesu Discipel. Dronningen gav strax Ordre til hendes Paagribelse og Fængsling. Da Dronningens Tjenere greb hende, sagde hun: "Jeg er ikke bange, jeg er snarere meget glad, fordi jeg agtes værdig at lide for min Tro paa Jesus. Jeg fryder mig i Haabet om et evigt Liv i Himmelen." De belagde hende med tunge Jern og slog hende, men hun sang sine aandelige Sange. Derpaa bandt de hende med Ringe og Stæn-

ger paa en saadan Maade, at de drog hendes Hoved og Fodder tilsammen; men alligevel bekendte hun sin Frelser med Frimodighed. De førte hende da til Retterstedet. Paa Veien didhen sang hun, og da de gik forbi det Hus, i hvilket Missionærerne havde prædiket Livets Ord, sagde huu til Soldaterne: "Her hørte jeg Frelserens Ord." Da hun kom til det Sted, hvor Døden ventede hende, bøjede hun sine Knæ og bad, og medens hun saaledes anbefalede sin Aand i sin trofaste Fortrøsters Hænder, styrkede 3—4 Mænd frem og gjennemborede hende med Sværd.

En ung Mand ved Navn Kasaralahy, var Vidne til Kasalamas Død. Han var en af dem, som "elskede den Herre Jesus, helligholdt Hvilledagen, bad og var Eier af Bogen" eller Bibelen; thi paa denne Maade befreves de Kristne af Dronningen. Da Jesu Vidner efter søgtes, flyttede han til et ensomt Sted, byggede en høj Mur omkring sit Hus, paadet Ingen skulde komme ind og overrasse dem. Her mødtes de Kristne til Bøn og for indbyrdes at opmuntre hverandre, efterat deres Lærer var bortdrevet ifra dem. For at vinde en ussel Løn, gif en Dag en ugubelig Mand til Dronningens Minister og anmeldte disse Møder, og Kasaralahy blev tagen og kastet i Fængsel. De forsøgte at tvinge ham til at opgive Navnene paa dem, som plejede at samles i hans Hus, men han svarede: "Her er jeg, Dronningen maa tage mig og gjøre med mig, som hun vil; men jeg skal aldrig forraade mine kjære Venner." Da de førte ham til Retterstedet, talte han til Soldaterne om den Herre Jesus og sagde dem, at han var saa overmaade lykkelig, fordi han snart skulde se ham, som havde elsket ham og var død en pin som Død i hans Sted. Han bad om nogle Minutters Tid, hvori han kunde faa anbefale sin Sjæl i Frelserens Hænder. Da han havde gjort dette, bad han ogsaa for sine Brodre og for sit ulykkelige Land. Siden reiste han sig op fra sin knælende Stilling, og da Bødlerne kom og vilde styrte ham til Marken, sagde han: "J behøve ikke med Magt at slaa mig til Jorden, jeg er færdig at dø." Stille og fredfuldt lagde han sig ned paa Marken og blev strax gjennemboret af Bødlernes Sværd.

Efter en lang Forfølgelsestid, under

hvilken mange Jesu Vidner har lidt Martyr døden, er nu en lyffeligere Tid indtraadt for Madagaskar; Missionærerne fik Tilladelse at vende tilbage til Den. Den nuværende Dronning med sin fornemste Adel og den største Del af Folket, har i det mindste i det Udvortes overgivet Hedenskabet, tilintetgjort Afguderne og Afgudshusene og i deres Sted opbygget Templer for den levende Gud. Bibler og kristelige Bøger spredes i Tusindvis paa Den, og en hel Skare af Missionærer søge at vinde Hjerterne for Jesus. Det er vel ogsaa mine smaa Læsere bekendt, at det Norske Missionsfællesskab har optaget Madagaskar som sin Missionsmark og allerede udsendt mange Missionærer for at virke blandt dette Folk. Vor Mission har ogsaa antaget sig mange smaa værnløse Børn, der ellers skulde være hjemfaldne til Hedenskabets Bederstyggeligheder, som fordærver baade Sjæl og Legeme. Kjære Børn, beder for Madagaskar! ("Duen.")

Bibelske Spørgsmaal.

1. Enhver Kristen er en Stridsmand. Med hvilket Sværd kæmper han?
2. Hvem er den bedste Sagfører, som aldrig taber sin Sag?
3. I hvilken Bog vil du helst have dit Navn skrevet?

Gaade.

De flyve om mod Ost og Vest,
Mod Syd og Nord, som de kan bedst.
De stige højt til Bjergets Top,
De svæve selv mod Himlen op.
De dukke ned paa Havets Dyb
Og dvæle der blandt Tang og Kryb.
De slyse kan med Stort og Smaat
Saavel i Ondt som og i Godt.
Snart fylde de med Fryd din Hu,
Snart kæmper mod dem du med Oru

De flyve ud ved Dag, ved Nat,
Som ingen Skranke var dem sat;
Paa vilde Flugt, paa dunkle Veie
Af Tid og Rum de fængsles ei.

Et Bogstav bort fra Ordet kast,
Da skifter det Natur med Hast,
Er ikke længer lustigt, let,
Men tungt, solid og haardt og tætt,
Er Skipperen til meget Gavn,
Naar han har naaet sikre Havne,
Men bliver og, sigurlig talt,
Nødvendigt paa vort Jordlivs Fart.
Har vi paa Troens Grund det lagt,
Da staar med Herren vi i Pagt,
Og selv det Førstes vilde Hær
Da styret og behersket er.

Dytløsning paa den i No. 2 anførte Gaade:
Bad, Bed, Bid, Bod, Bud, bød,
byd, Baad.

Nodderne i No. 2 knækkede:

- 1) En Grav (Hul).
- 2) I det 9de Aar.
- 3) Ingen, thi de andre fløi bort.

"Børneblad", 2den Aarg., 1876.

udkommer I Gang om Maanedene i den første Halvdel af hver Maaned. Prisen er 35 Cents pr. Exemplar. Til vore Agenter, der selv holde Ravneltiste og sørge for Bladets Uddeling og Betaling, leveres Bladet (uden Paaskrivning af de enkelte Abonnenter's Navne) billigere, nemlig:

3 Pakker paa fra 5—9 Exp. efter 30 Cts. pr. Ex.

— " " 10—49 " " 25 " —

— " " 50 og derover " 20 " —

Betalingen erlægges forskudsvis. Hvis ikke, forhøies Prisen med 5 Cts. pr. Explr.

Bladets Overfyld tilfalder det vordende Skolelærerseminarium.

Nogle Exemplarer af 1ste Aarg. ere endnu at erholde.

De, der endnu ikke have indsendt Bestilling af 2den Aarg., men ønske Bladet, anmodes om ret snart at gjøre det.

Alt, hvad der angaar Bladet, indsendes til

J. B. Fridh,
box 305, La Crosse, Wis.